

[Aksel Larsen.]

Det er så galt fat, at hvis der er en licitation, samles de tilbudgivende, før tilbuddene åbnes, og gør hinanden bekendt med tilbuddene, og så har man aftaler om, at de tilbud, der ligger under gennemsnittet af de afgivne tilbud, skal bortfalde, og de pågældende skal have pligt til at give højere tilbud end gennemsnittet. Den tilbudgivende, der ligger nærmest ved gennemsnittet, skal have arbejdet og skal altså have lov til at møde med det laveste tilbud, hvorpå han skal være forpligtet til at yde til dem, der ikke får arbejdet, en eller anden procent — jeg tror, det er 3 pct. — af, hvad han får i betaling. Der er entreprenørvirksomheder her i landet, som er flinke til at give tilbud, men som i mange år ikke har udført det ringeste arbejde, fordi de simpelt hen giver tilbud, der er for høje, eller giver dem så lave, at de er sikre på, at de er nødt til at forhøje dem, og så lever de højt på den provision, de får af de entreprenører, der får arbejdet. Jeg tror virkelig, det er nødvendigt, at der gribes ind her, for dette forhold er også med til at fordyre boligbyggeriet.

Vi har såvel fra den højtærede statsminister som fra den højtærede boligminister fået nogle løfter, som jeg desværre må karakterisere som uklare, om, at man vil gøre noget for at få gang i boligbyggeriet. Vi får at vide, at man nu har opdaget, at der kun er én vej til at overvinde bolig-mangelen, og det er at bygge. Det er fuldkommen rigtigt, men det er ikke nok at bygge; man må sikre, at der bliver bygget billigt nok, og det kan man gøre, også selv om det skal være godt nok.

Endvidere har vi fået at vide, at regeringen tumler med en plan om at lave en opsparingsordning, så unge kan spare op til en bolig. Jeg synes, det er en udmærket idé, og jeg synes ikke, den bliver dårligere af, at den er fremsat af mig, før den er fremsat af den højtærede statsminister. Men jeg vil tillade mig at mene, at der er for lidt i det, vi har hørt fra regeringen herom. Jeg er overbevist om, at man bliver nødt til at betragte boligbyggeriet som et samfunds-anliggende og bliver nødt til at interessere sig for den skitseplan til en boligfond, som mit parti fremlagde i 1962 under omsfor-handlingerne. Jeg tror ikke, der er nogen

som helst anden vej, end at vi må skaffe en tilstrækkelig kapitalstærk fond, som kan finansiere boligbyggeriet uden kurstab og til en lav rente, en fond, som først og fremmest finansierer det almennyttige boligbyggeri, og som samtidig kan medvirke til, at dette almennyttige boligbyggeri i høj grad bliver entreprenør for sig selv.

Endvidere må man naturligvis, som jeg allerede har sagt, interessere sig for at skaffe billige byggegrunde, og hvis man gør det, vil vi dels få tilstrækkeligt byggeri i gang — jeg går ud fra, at mindre end 40.000 boliger om året kan vi ikke klare os med i en år-række — dels vil disse boliger kunne udlejes eller stilles til rådighed for en leje, som er overkommelig for almindelige mennesker.

Man kan dernæst spørge, hvorfra pengene skal komme til boligfonden, for den kommer jo til at få brug for milliarder, ja, mange milliarder. Men her vil jeg erindre om den skitseplan, vi fremsatte i 1962, hvor vi også viste, hvor pengene kunne hentes. Så vil jeg tilføje, at nu kan vi vel regne med, at vi skal få denne efterlønsordning, som kun kan praktiseres derved, at man får skabt en efterlønsfond, der efterhånden vil blive meget velhavende, fordi den må have en tilstrækkelig reservekapital. Man har allerede her diskuteret, hvem der skal bestyre en sådan efterlønsfond eller tillægspensionsfond. Der har været talt om, at dens midler kunne udlånes til investering i industrien, og man har fra venstres side vendt sig meget energisk imod påståede tanker om, at fagforeningerne skulle helt eller delvis administrere en sådan fond. Nu er det måske lidt for tidligt at sælge skindet, før bjørnen er skudt; men får vi en sådan fond — og vi ved med erfaringerne fra Sverige, at den kan komme til at råde over meget store midler — vil jeg mene, at det vil være mest rimeligt at bruge dens midler til investering i boligbyggeriet på rimelige vilkår, og sådan at man alligevel får den fornødne forrentning af disse penge.

Det var vist det ærede medlem hr. Erik Eriksen, der vendte sig så stærkt imod tanken om den administration af efterlønsfonden, som jeg forstår det ærede medlem hr. Hans Rasmussen har gjort sig til talsmand for. Jeg kunne ikke under det ærede medlem hr. Erik Eriksens tale lade være